

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.188/2020/11. szám

A felperes:

(felperes neve) ((felperes címe).)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

(pártfogó ügyvéd neve) pártfogó ügyvéd ((p.ügyvéd címe))

A II. rendű alperes:

(II. r. alperes neve) ((II. r. alperes címe))

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Darázs & Társai Ügyvédi Iroda ((ügyvédi iroda címe).)

A per tárgya:

Vagyoni és nem vagyoni kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

(település 1. neve)-i Törvényszék,10.P.20.042/2014/161. szám

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

II. rendű alperes 166.; felperes 169. sorszám

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 200 000 (kettőszázezer) Ft fellebbezési eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a felperes képviseletét a másodfokú eljárásban ellátó pártfogó ügyvéd díját, valamint a feljegyzett 2 500 000 Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs

I n d o k o l á s

A tényállás

[1] A felperes (gyermek neve) nevű gyermeke 2008. július 13-án 9 óra körüli időpontban a lakóhelyén beszélgetett édesanyjával, valamint sógornőjével, amikor fejéhez kapott, majd hanyatt esett, a fejét megütötte, füléből, orrából szivárgott a vér. Mivel a család vezetékes telefonja ki volt kapcsolva, a felperes másik gyermekének felesége a szomszédot kérte meg, hogy hívja a mentőket. A (település 1. neve)-i mentőközpontban 9 óra 35 perckor fogadták az első hívást, majd 9 óra 37 perckor a másodikat. Az első hívást követően a mentésvezető 9 óra 38 perckor riasztotta a (település 2. neve)-ii Mentőállomást, onnan indult a helyszínre a 16/141 hívójelű mentőkocsi, amely útközben riasztotta a legközelebbi (település 3. neve)-i, magasabb szintű 16/21 hívójelű esetkocsit. A helyi mentőállomásról induló mentőgépkocsi 1 perc alatt a helyszínre érkezett. A felperes gyermekét egy OKJ-s képesítésű mentőápoló vizsgálta meg, diagnózisként agyrázkódást rögzített, majd a mentésirányítónak javasolta az időközben már (település 3. neve)ből indult magasabb felszereltségű esetkocsi visszafordítását. A mentőautó a 9 óra 40 perckori kiérkezés után 9 óra 50 perckor indult a beteggel (település 3. neve)be, ahová 10 óra 10 perckor érkezett, a mentőápoló 10 óra 18 perckor átadta a beteget az ügyeletnek. A kórházban az ügyelet orvos stabilizálta a beteg állapotát, vért vettek tőle laborvizsgálatra, infúziót kapott, állandó katéttert kötöttek be neki és intubálást alkalmaztak a légzés megkönnyítésére. (gyermek neve) a kórházba érkezéskor még éber állapotban volt, de kontaktust nem tudtak vele teremteni, eszméletét elveszítette a vizsgálatok alatt. Az orvos észlelte, hogy füléből folyamatosan kis mennyiségű vér szivárgott, amit törléssel sem tudtak megszüntetni. A kezelőapon diagnózisként koponyaalapi törést és kemény agyburok alatti bevézést rögzítettek. A laborvizsgálat eredménye 11 óra 28 perckor érkezett meg, a normálistól eltérő értéket nem mutatott. Iránydiagnózisként agyhártya alatti bevézés gyanúját írták le, és az orvosban felmerült komolyabb koponyaalapi törés gyanúja is. Mivel a (település 3. neve)-i kórház nem rendelkezett sem CT, sem MR vizsgálatra alkalmas műszerekkel, a vizsgálatok elvégzésére (település 1. neve)ra, a megyei kórházba irányították a beteget. (gyermek neve) állapotának súlyosságára, illetve a szükséges ellátási feltételek hiányára tekintettel az ügyelet orvos hívta a mentőszolgálatot a beteg tovább szállításához és esetkocsit kért. A röntgenvizsgálat eredményét megküldte a (település 1. neve)-i kórháznak és már előzetesen megrendelte a CT vizsgálatot is. Az ügyelet orvos hívása 10 óra 14 perckor érkezett a (település 1. neve)-i mentőközpontba, az esetkocsi 10 óra 45 perckor ért (település 3. neve)be, majd 11 óra 21 perckor indult tovább (település 1. neve)ra, ahová 11 óra 53-kor érkezett. A sürgősségi osztályon kiállított ambuláns kezelőlap szerint a beteg felvételének dátuma 2008. július 13. 12 óra 15 perc.

[2] A korábban már megrendelt CT vizsgálat után 12 óra 30 perckor adták át a beteget a (település 1. neve)-i kórház idegsebészeti önálló részlegének. (gyermek neve) kórházi felvételekor is eszméletlen, intubált állapotban volt vénabiztosítással. A CT vizsgálat igazolta a (település 3. neve)-i iránydiagnózist, az agykoponya jobb oldalán közel 5 cm szélességű friss bevézést észleltek. Ez a koponya középső vonalát 2 cm-rel balra tolta, ennek következtében a jobb oldalon agyzúzódásos góc alakult ki. A kórlap szerint sürgősségi műtétet végeztek, az agykoponyát négy helyen megnyitották, a vérömleny kiürült, vérző eret találtak, amelyet elkötöttek. A csontleány visszahelyezését, majd réteges sebzárást követően

a beteget áthelyezték az intenzív osztályra. (gyermek neve)t 2008. augusztus 1. napjáig kezelték a (település 1. neve)-i (kórház neve) Kórházban, ezalatt további vizsgálatokat végeztek, majd ún. gégekanült ültettek be gégemetszés után a táplálkozás biztosítása érdekében.

[3] A beteget 2008. augusztus 1-jén áthelyezték a (település 3. neve)-i (...) Kórházba, ahol közel 3 hónapig ápolták, majd október 29-én otthonába bocsátották, továbbra is eszméletlen állapotban, állandó vizeletkatéterrel és gégekanüllel. (gyermek neve)t azóta otthon ápolják szülei. Ellátása napi 24 órás feladat, eszméletlen fekvőbeteg, nehezen teremthető vele kapcsolat, gondozásában, ellátásában a két legidősebb testvér segít a szülőknek. A felperesnek fia balesete előtt építőipari vállalkozása volt, 2007-ben zenekart alapított, amelynek abban az évben jelent meg első CD-je. A balesetet követően további fellépést, lemezkiadást nem vállalt, vállalkozását nem tudta folytatni.

[4] (gyermek neve) 2009. május 1-től rokkantsági ellátásra jogosult, a (település 3. neve)-i Városi Bíróság 2009-ben 1.P.20.035/2009/9. számú jogerős ítéletével cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezte, gondnoka édesanyja.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[5] A felperes arra alapítottn, hogy gyermeke az alperesek mulasztása folytán nem kapta meg időben a gyógyuláshoz szükséges orvosi kezeléseket, amely miatt állandó ápolásra és gondozásra szorul, módosított keresetében saját jogán 50 000 000 Ft nem vagyoni és 40 000 000 Ft vagyoni kártérítés egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket, továbbá 2018. január 1. napjától havi 50 000 Ft életjáradék megállapítására tartott igényt. A fiával kötött engedményezési szerződés alapján (gyermek neve) utáni nem vagyoni kárigényét 100 000 Ft-ban, vagyoni kárigényét 5 833 130 Ft-ban jelölte meg, amelyen felül (gyermek neve) javára 2018. január 1. napjától havi 60 000 Ft életjáradék megállapítását kérte.

[6] Az I. és II. rendű alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatták annak a jogalapját, és összezszerűségét is.

[7] Az elsőfokú bíróság 6.P.20.042/2014/91. számú közbenső ítéletében megállapította, hogy a II. rendű alperest kártérítési felelősség terheli (gyermek neve) irányában, nevezett 2008. július 13-i balesetét követő és az állapota kialakulását befolyásoló mentő szállítással okozati összefüggésben, ugyanakkor az akkor még perben álló I. rendű alperessel szemben a keresetet elutasította. A másodfokon eljáró Szegedi Ítéltábla a Pf.I.20.562/2017/7. számú végzésében az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét rész- és közbenső ítéletnek tekintette, azt a fellebbezések és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hatályon kívül helyezte, és ugyanezt a bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította.

[8] A megismételt eljárás eredményeként a (település 1. neve)-i Törvényszék a 6.P.20.042/2014/117. számú rész- és közbenső ítéletében megállapította, a II. rendű alperest kártérítési felelősség terheli (felperes neve) felperes irányában (gyermek neve) gyermekének 2008. július 13-iki balesetével és az azt követő mentőszállítással okozati összefüggésben, míg az I. rendű alperessel szemben a keresetet elutasította. A fellebbezés alapján eljáró Szegedi Ítéltábla a Pf.I.20.722/2018/9. számú részítéletében az elsőfokú bíróság részítéletének az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasító, majd a felperest az I. rendű alperes javára elsőfokú perköltség fizetésére kötelező rendelkezését helyben hagyta. Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét részben megváltoztatta, a keresetet (gyermek neve) nem vagyoni kárának megtérítésére irányuló részében elutasította, ezt meghaladóan a közbenső ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

[9] A Szegedi Ítéltábla részítélete és a (település 1. neve)-i Törvényszék rész- és közbenső ítélete ellen a felperes felülvizsgálati kérelemmel élt. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasította, mert a részítelet hatályon kívül helyezése tárgyában hozott rendelkezés nem minősül az ügy érdemében hozott döntésnek.

[10] A Szegedi Ítéltábla a Pf.I.20.722/2018/9. számú részíteletében megállapította, a perben nem nyert bizonyítást, hogy a helyszínre későn érkezett ki a mentő, az ugyanis az első telefonhívást követően három perc alatt a helyszínre ért. Alaptalannak ítélte a felperes kifogását a helikopteres mentőszállítás igénybevételének elmulasztása miatt, mert a szakvélemény szerint ez nem volt indokolt, nem eredményezett volna időbeli nyereséget. Helytelen döntésnek minősítette ugyanakkor az esetkocsi visszafordítását, amelynek jogi szempontból azért nem volt jelentősége, mert az a maradványtüneteket nem befolyásolta. Megállapította, a II. rendű alperes mentőápolója és mentésvezetője a beteg koponyasérülésének alulértékelése miatt téves szakmai döntést hozott a (település 3. neve)-i kórházba történő szállítással, a helyes szakmai döntés az lett volna, ha a betegellátásra alkalmas (település 1. neve)-i kórházba szállítják a sérültet. A megismételt eljárásra előírta annak vizsgálatát, hogy a mulasztással milyen hátrány hozható okozati összefüggésbe. A szakvélemény alapján megállapítható volt, hogy a beteg már az esés pillanatában olyan maradandó károsodást szenvedett, amit az azonnali orvosi beavatkozás sem tudott volna elhárítani, így a teljes felépülés lehetősége gyakorlatilag a sérülés pillanatában elveszett, az időtényező ezt nem befolyásolta. Miután a beteg részleges gyógyulása esélyének elvesztése a II. r. alperes mulasztásával mutat okozati összefüggést, ezért azt kell vizsgálni, hogy az azonnali (település 1. neve)ra szállításhoz szükséges idő eltelte után nyomban elvégzett sikeres beavatkozás esetén a beteg milyen állapotba kerülhetett volna és hogyan alakult volna mozgáskorlátozottsága, kommunikációs képessége, alkalmas lehetett volna-e bármilyen munkavégzésre, milyen mértékben szorult volna gondozásra, azaz milyen mértékben sérült a gyógyulási esélye.

Az elsőfokú bíróság döntése és annak indokai

[11] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás eredményeként a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alepresnek 1 754 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvédnek a II. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset tárgyában lefolytatott első- és másodfokú eljárásban felmerült költségeit, továbbá az eljárás során felmerült összesen 4 096 000 Ft állam által előlegezett eljárási illetéket, továbbá 459 712 Ft további eljárási költséget az állam viseli. Ítélete indokolása szerint a perben kirendelt igazságügyi szakértő aggálytalan szakvéleményből megállapítható volt, hogy a szakértő által érzékelhető mozgás-, kommunikációs, munkavégzési képességben bekövetkező javulás a beteg azonnali (település 1. neve)ra történő szállítása és idegsebészeti beavatkozás esetén sem lett volna várható.

[12] Az elsőfokú bíróság az időpontok pontos megjelölésével részletezte a balesetet követően a mentőállomásra érkezett hívásokat és az esetlap adatai alapján megállapította, hogy a 9.37 órakor érkezett bejelentéshez képest a mentő 3 perc múlva a helyszínre érkezett. Erre tekintettel ítélte alaptalannak a felperes hivatkozását arra, hogy a mentő 37 perces késéssel érkezett a helyszínre. Nem találta bizonyítottnak - a beteg átadásának helye, valamint a (település 3. neve)-i kórház közötti menetidő hosszát is figyelembe véve -, hogy a mentőápoló a beteg útnak indítását megelőzően 20 percig egyeztetett a mentőirányítóval, így ezzel összefüggésben a II. rendű alperes késedelme nem volt megállapítható.

[13] A megismételt eljárás során kiegészített szakvélemény alapján nem lehetett következtetni a beteg gyógyulási esélyének elvesztésére. A II. rendű alperes alkalmazottjának helytelen

döntése miatt a vérömleny eltávolítása időveszteséggel történt, azonban a szokatlanul gyors progresszió, a sérülés pillanatában kialakult agyzúzódások eleve meghatározták a kedvezőtlen kimenetelt, így e téves szakmai döntés nem vette el (gyermek neve) gyógyulási esélyét. A II. rendű alperes terhére a mulasztás kimutatható volt, azonban a szakmai szabályoknak megfelelő kezelés és az elvárható gondosság tanúsítása ellenére sem volt reális esély az egészségkárosodás elkerülésére, ezért a II. rendű alperes kártérítési felelőssége nem volt megállapítható.

[14] Elutasította a felperesnek a beteg személyvizsgálatára irányuló bizonyítási indítványát, mert a szakvéleményből megállapíthatóan attól az ügy megítélését bármilyen formában előre vivő adat nem volt várható. Mellőzte (mentőápoló neve), (tanúk neve) tanúkénti meghallgatását, továbbá (felperes felesége) ismételt megidézését, miután a gyógyulási esély megítélése kizárólag szakértői bizonyítás útján volt tisztázható. Ugyancsak mellőzte az (I.) Zrt. megkeresését, miután a felperes a sikertelen adatbeszerzést követően e bizonyítási indítványától elállt.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[15] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes – annak tartalma szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetének helyt adó döntés hozatalát kérte. Változatlanul fenntartotta mindkét alperessel szemben előterjesztett igényét azzal, hogy (gyermek neve) nem vagyoni kártérítés iránti igényét is személyesen kívánja érvényesíteni. Kifogásolta az elsőfokú bíróságnak a hívások és a mentő kiérkezése időpontjára tett megállapításait, mert a mentő az első híváshoz képest 37 perc múlva érkezett a helyszínre, majd a mentőápoló 20 percet beszélt telefonon a mentőirányítóval, így a II. rendű alperes terhére 57 perces késedelem róható. Tévedett a mentőápoló az esetkocsi visszafordításakor és fenntartotta azt is, hogy a beteget mentőhelikopterrel kellett volna a megfelelő intézménybe szállítani, a helytelen szállítás súlyosbította az állapotát. Kifogásolta az I. rendű alperes tevékenységét is, azt, hogy a (település 3. neve)-i kórházban az ügyeletes orvos nem végezte el a koponyaműtétet, nem hívott neurológust, (gyermek neve)nak 1 óra 53 percet kellett a (település 3. neve)-i Kórházban töltenie, amely időveszteség további állapotromlással járt. A gyógyulási esélyt csökkentő körülményként kérte értékelni, hogy az esés pillanata és a műtét között 3 óra 50 perc telt el. Sérelmezte bizonyítási indítványai elutasítását, így az általa megjelölt tanúk, valamint (mentőápoló neve) mentőápoló meghallgatásának mellőzését, az (I.) Zrt. ismételt megkeresése, valamint munkatársa tanúkénti meghallgatása iránti indítványa elutasítását. Vitatta, hogy a (település 3. neve)-i kórházba történő szállítás fél órát vett igénybe, mert az út 10 perc alatt megtehető, így a beteg ellátásával, szállításával kapcsolatos késedelmek mind csökkentették a beteg gyógyulási esélyeit. Sérelmezte, hogy a mentőautó nem használt megkülönböztető jelzést. A fentiek ellenére a beteg állapotában utóbb pozitív változás állt be, így e javulás cáfolja azt a megállapítást, hogy a beteg állapota már az esés időpontjában eldőlt. Sérelmezte az írásszakértő kirendelésének mellőzését, megítélése szerint csak ennek eredményeként lett volna megállapítható, hogy az esetlapon feltüntetett adatokban utólag módosítás történt.

[16] A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Az ítéltábla döntésének indokai

[17] A fellebbezés alaptalan.

[18] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás eredményeként a tényállást teljes körűen, a feltárt bizonyítékok okszerű mérlegelése eredményeként helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetései a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelnek, ítéletét helyesen indokolta, ezért azt az ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[19] A felperes fellebbezésében a keresetnek teljes egészében helyt adó döntés hozatalát kérte, azaz fenntartotta mindkét alperessel szemben a saját és (gyermek neve) vonatkozásában előterjesztett vagyoni és nem vagyoni kárigényét. Az elsőfokon eljáró (település 1. neve)-i Törvényszék a megismételt eljárásban hozott 6.P.20.042/2014/117. számú rész- és közbenső ítéletében - a II. rendű alperes kártérítési felelőssége megállapítása mellett - az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította. A fellebbezés folytán eljáró Szegedi Ítéltábla a Pf.I.20.722/2018/9. számú részítéletében az elsőfokú bíróság részítéletének az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyta, míg a közbenső ítéletet részben megváltoztatta, a keresetet (gyermek neve) nem vagyoni kárigénye megtérítésére irányuló részében elutasította, míg ezt meghaladóan a közbenső ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. E rész- és közbenső ítéletek ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmet a Kúria hivatalból elutasította. Mindebből következően a felperes I. rendű alperessel szembeni keresete jogerősen elutasításra került, e tekintetben a jogvita lezárult. Ezért a fellebbezés ezt érintő indokainak vizsgálatára nem kerülhet sor, a felperes jelen másodfokú eljárásban már nem vitathatja az e tárgyban hozott jogerős döntés megalapozottságát. A Szegedi Ítéltábla (gyermek neve) nem vagyoni kárigénye elutasítása körében ugyancsak jogerős határozatot hozott, emiatt a felperes erre vonatkozó fellebbezése sem bírálható el. A Pp. 229. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint ugyanis a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalpból származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek [...] az ítéletben mér elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék (anyagi jogerő). Ezért a fenti jogerős döntések tartalma jelen fellebbezési eljárásban nem vitathatók, ilyen tartalommal fellebbezés sem terjeszthető elő, illetve annak érdemi elbírálására nem kerülhet sor. Erre figyelemmel az ítéltábla jelen fellebbezési eljárás során azokat a fellebbezési hivatkozásokat, amelyek az I. rendű alperesnek a beteg ellátásával összefüggő tevékenységét érintették, nem vizsgálhatta, azok a már kifejtettek szerint a fellebbezési eljárás tárgyát nem képezhetik.

[20] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során kizárólag azt vizsgálhatta, megalapozott-e (gyermek neve)nak a II. rendű alperessel szemben előterjesztett vagyoni igénye, továbbá a felperes szintén II. rendű alperessel szembeni vagyoni és nem vagyoni kártérítési követelése.

[21] A Szegedi Ítéltábla a Pf.I.20.722/2018/9. számú jogerős határozatában már állást foglalt abban, hogy a mentő az első riasztást követően 3 perc alatt a helyszínre érkezett és a perben beszerzett igazságügyi szakvélemény igazolta, hogy nem volt indokolt a helikopteres mentőszállítás elrendelése sem. A jogerős ítélet azt is megállapította, hogy az esetkocsi visszafordítása téves döntés volt, ami azonban a jogvita jogi megítélését nem befolyásolta arra figyelemmel, hogy abban a beteg állapotát befolyásoló beavatkozásokat nem lehetett végezni, emiatt a maradvány tünetek bekövetkezését illetően az esetkocsi igénybevételének elmaradása közömbös. Az ítéltábla jelen eljárásban során is változatlanul fenntartja fenti határozatban foglalt megállapításait, azokat megismételni nem kívánja, egyidejűleg utal az elsőfokú bíróság által kifejtett helytálló indokokra is.

[22] A jogerős ítéletben foglaltak ellenére a felperes továbbra is sérelmezte fellebbezésében a telefonhívások és a mentő kiérkezése időpontjára vonatkozó elsőfokú ítéleti ténymegállapításokat. Helyesen utalt arra az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy e tekintetben kétsésem nem volt megállapítható, a felperes állításaival ellentétben a mentő percekben belül

a helyszínre érkezett, ezt tanúsítja a hívások időpontjait rögzítő esetlap, valamint az elhangzott párbeszéd hanganyagát pontosan rögzítő írásos dokumentum, amelyek vonatkozásában további bizonyítás lefolytatására nem volt szükség. A periratokból megállapítható az is, hogy az (I.) Zrt. sikertelen megkeresését követően a felperes állt el az erre irányuló bizonyítási indítványától, de emellett sem lett volna indokolt az (I.) Zrt. munkatársának tanúkénti meghallgatása, mert a jogvita elbírálása szempontjából döntő tényekre vonatkozó nyilatkozat a tanútól nem volt várható.

[23] A szakvélemény alapján helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság (tanúk neve) meghallgatását is a beteg eséskori állapotára, a mentőápoló intézkedéseire vonatkozóan, ahogyan szükségtelen volt (mentőápoló neve) mentőápoló meghallgatása is. Az esetkocsi visszafordítását illető téves döntés ugyanis ennek hiányában is megállapítható volt, az pedig kizárólag orvosszakértő bevonásával volt a perben tisztázható, hogy ennek hiányában, azaz a beteg azonnali (település 1. neve)ra szállítását követően elvégzett sikeres beavatkozás eredményeként hogyan alakultak volna a gyógyulás esélyei.

[24] A jogvita érdemi elbírálását nem befolyásolta az a körülmény sem, hogy a mentőszállítás során alkalmaztak-e megkülönböztető jelzést, és nem lehet irányadónak tekinteni azt a felperesi hivatkozást sem, hogy személyautóval a baleset helyszínétől a (település 3. neve)-i kórházig 10 perc alatt el lehet jutni. Nem hasonlítható össze ugyanis egy súlyos sérültet szállító mentőautó menetsebessége egy személyautóéval még akkor sem, ha az előbbi megkülönböztető jelzést használ. Ennek esetleges elmaradása a később kifejtendők szerint a beteg állapotának alakulására nem volt kihatással.

[25] A felperes további fellebbezési hivatkozásai javarészt az I. rendű alperes tevékenységével függték össze, amelyek tekintetében - a már hivatkozottak szerint - jogerős döntés született. Megállapítható volt, hogy az I. rendű alperes jogelődje a beteg ellátása során az orvos szakmai és etikai szabályoknak megfelelően járt el, a (település 3. neve)-i kórházban alkalmazott ellátás indokolt és egyben kötelező is volt, csak így lehetett meggyőződni a sérült valós állapotáról, rendelkezni a szükséges vizsgálatokról és a megfelelő szállításról. A perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő véleménye alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy az I. rendű alperes jogelődje (gyermek neve) ellátása során az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. tv. (Eütv.) 77. §-a szerinti gondosságot tanúsította, orvosszakmai szabályszegés nem történt, ezért az ítéltábla érdemben nem vizsgálta a felperesnek az I. rendű alperes tevékenységével összefüggő fellebbezési előadásait.

[26] Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a beteg és az egészségügyi intézmény között polgári jogi kötelmi jogviszony, tipikusan egészségügyi szolgáltatás nyújtására vonatkozó, nem nevesített megbízási jellegű, ún. kezelési szerződés jön létre (BDT2016. 3445., BDT2016. 3510.). A kezelési szerződés gondossági kötelem, amelyre irányadóak a Ptk. szerződési jogra vonatkozó általános szabályai, továbbá a megbízási szerződés különös részi szabályai. A szerződéses jogviszony tartalmát az Eütv. rendelkezései töltik ki tartalommal, amely mellett az orvosszakmai etikai szabályok, irányelvek, írott és íratlan szakmai szokások az irányadóak, ezekhez mérten határozható meg a kezelésben résztvevőktől elvárható magatartási zsinórmérték. Az egészségügyi szolgáltatásokkal összefüggésben keletkezett kárigények tekintetében a Ptk. a szerződésszegéssel okozott károkért való felelősség polgári jogi szabályai alkalmazását rendeli azzal, hogy a jogviszony kontraktuális jellegére tekintettel a felelősséget megalapozó jogellenes magatartást a szerződés megszegése, vagyis a szerződésből fakadó kötelezettségek bármelyikének nem, vagy nem megfelelő teljesítése, illetve mulasztása jelentheti.

[27] Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a balesetet szenvedett (gyermek neve) vonatkozásában a gyógyulásra való esély elvesztését, illetve csökkenését vizsgálta, mely kártérítési felelősség alapja lehet (Kúria Pf.III.20.190/2011/3., Pf.III.21.311/2011/4.). A

gyógyulási esély elvesztésének vizsgálata nem az okozati összefüggés, hanem a felróhatóság körébe tartozik. Az esély elvesztésénél a károkozót terhelő olyan - a gondos magatartás követelményét sértő - tevékenység vagy mulasztás értékelhető, melynek van oksági kapcsolata az eredménnyel, de ez az eredmény nem a végállapot, hanem az egészségkárosodás mértékének csökkenése vagy elmaradása.

[28] Ha bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a kellő időben elvégzett vizsgálatok, kezelések esetén a beteg maradandó egészségkárosodása nem következett volna be, akkor a kártérítési felelősség alapjául csak a gyógyulási esély elvesztése szolgálhat (eBDT.2013.2841., eBDT2010. 2197., eBDT2010. 2274.).

[29] A perbeli esetben annak megállapításához, hogy milyen állapotba kerülhetett volna a beteg, ha az azonnali (település 1. neve)ra szállítását követően nyomban elvégzett beavatkozás sikeresnek bizonyul, hogyan alakult volna mozgáskorlátozottsága, kommunikációs készsége, módja lett volna-e a munkavégzésre, milyen mértékben szorult volna gondozásra, vagyis milyen mértékben sérült a gyógyulási esélye - szakértői bizonyításra volt szükség. A perben beszerzett szakvélemény szerint (gyermek neve) már az esés pillanatában olyan maradandó károsodást szenvedett, amit az azonnali orvosi beavatkozás sem tudott volna elhárítani. A szakvélemény kizárta annak lehetőségét, hogy a beteg trauma előtti egészségi állapota helyreállítható lenne, a teljes felépülés lehetősége gyakorlatilag a sérülés pillanatában elveszett, az elsődleges idegrendszeri sérüléshez köthető maradandó egészségkárosodást az időtényező nem befolyásolta. Az nem vitatható, hogy a II. rendű alperest terhelte mulasztás abban, hogy a beteg koponyasérülését - a II. rendű alperes mentőápolója, illetve mentésvezetője - alulértékelt és téves szakmai döntést hozott a beteg (település 3. neve)-i kórházba szállításával, de a szakvéleményből kitűnően ennek hiányában, azaz a szakmai szabályok betartása, a beteg azonnali (település 1. neve)-i kórházba szállítása és az elvárható gondosság tanúsítása esetén sem volt reális esély az egészségkárosodás akár részleges elkerülésére sem. Ebből következően (gyermek neve) teljes felépülését nem eredményezhette volna egy korábbi időpontban elvégzett sikeres beavatkozás. A II. rendű alperes felróhatósága hiányában kártérítési felelőssége megállapítására sincs mód, annak elutasítása során az elsőfokú bíróság nem sértett jogszabályt.

[30] A felperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a II. rendű alperes fellebbezési eljárási költségeinek viselésére, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelt összegben állapított meg, figyelembe véve a II. rendű alperes fellebbezési eljárás során kifejtett tevékenységét, a fellebbezési ellenkérelem idő- és munkaigényességét, valamint azt, hogy a II. r. alperes ellenkérelmében kizárólag az elsőfokú eljárásban kifejtett érvei megismétlésére szorítkozott.

[31] A felperes a perben teljes személyes költségmentességben részesült, ezért a fellebbezése sikertelensége folytán a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése, továbbá a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a, míg a felperes képviselőt a másodfokú eljárásban ellátó pártfogó ügyvéd díját a Pp. 84. § (1) bekezdés b) pontja, valamint a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. tv. (Jstv.) 11/A. § (2) bekezdése alapján az állam viseli. Az ítéltábla a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján csupán a pártfogó ügyvéd díjának viseléséről rendelkezhet, annak összegét a Jogi Segítségnyújtó Szolgálat állapítja meg.

Dr. Béri András sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró